

přísluší zemským úřadům pro péči o válečné poškozence jako úřadům I. stolice, vyčerpán, a jest proto poučení k naříkanému rozhodnutí připojené a další opravný prostředek vylučující, nesprávné.

Strana, řídíc se tímto nesprávným poučením, podala proti rozhodnutí stížnost přímo k nejvyššímu správnímu soudu, jenž podle § 5. zákona o správním soudě rozhodnutí to, ježto jím věc v pořadí stolic správních nebyla konečně vyřízena, věcnému přezkoumání podrobiti nemůže; v důsledku toho musil soud připojení nesprávného právního poučení pokládati za podstatnou vadu řízení ve smyslu § 6/2 zákona o správním soudě, neboť odporuje zásadám dobrého řízení správního, když úřad nesprávným poučením uvádí stranu v omyl a tím zhoršuje její procesní postavení (srovnej nálezn tohoto soudu z 23. května 1921, čj. 990 Boh. sb. č. 851).

Slušelo proto naříkané rozhodnutí zrušiti podle cit. § 6/2 pro vadné řízení a bude na žalovaném úřadě, aby rozhodnutí své se správným poučením o opravných prostředcích straně znovu doručil, aby se mohla dovolati rozhodnutí kompetentního úřadu vyššího. (Nález nejv. správního soudu ze 17./9. 1925, č. 17.197/25.)

Výrok zemské odvolací komise pro válečné poškozence, jímž se straně upírá jisté procesní právo, je podle své povahy skutečně výrokem, jenž může býti obsahem rozhodnutí v technickém slova smyslu. Usnesením z 30. ledna 1924, čj. Cg 628/32-23 ev. č. 82.904 zemská odvolací komise pro válečné poškozence v P. odmítla odvolání B. N. do nálezu okresní sociálně lékařské komise v L. z 15. prosince 1919, č. In. II N 32/19 z těchto důvodů: Nařízením vlády Československé republiky č. 181/1922 Sb. z. a n., § 6 stanovena je lhůta odvolací a to 90 dnů ode dne doručení. Ve spise zjištěno, že výměr byl doručen 28. června 1920 a odvolání podáno 13. října 1920, tedy po prošlé lhůtě. I kdyby odvolání projednáváno bylo za působnosti nařízení vlády č. 224/1919 Sb. z. a n., musilo by býti odmítnuto, protože § 9. tohoto nařízení stanovena byla lhůta 28 dnů ode dne doručení výměru. Sítžnost, podanou do usnesení jmenované komise, neshledal Nejv. správní soud důvodnou a zamítl ji, uznáv nepochybným, že odvolání došlo po uplynutí jak 28denní lhůty, stanovené nařízením čís. 224/1919 Sb. z. a n., tak lhůty 90denní, stanovené v § 35 zák. č. 39/1922 Sb. z. a n., resp. nařízením č. 363/1922 Sb. z. a n., nemohl se však přikloniti k názoru, hájenému zástupcem žalovaného úřadu při veřejném ústním líčení, že stížnost jest nepřipustná. Zástupce žalovaného úřadu odvolává se v této příčině na usnesení nejv. spr. soudu ze dne 24. října 1921, č. 10.737/21 a ze dne 4. června 1923, č. 7134 a jiných, jimiž opět bylo vysloveno, že nálezy prohlídkové komise okresní a zemské komise odvolací pro válečné poškozence nejsou rozhodnutími ve smyslu § 2. zákona o správním soudě a tedy o sobě nejsou před tímto soudem naříkatelné. Tento právní názor odůvodněn byl v oněch usneseníh tím, že nálezn sám má povahu pouhého znaleckého dobrého zdání, tedy skutkového zjištění, které pak jest podkladem, t. j. součástí skutkové podstaty výroku zemského úřadu pro péči o válečné poškozence, jenž teprve má povahu skutečného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud, aniž se jakkoli uchyluje od právního názoru právě zmíněného, shledal, že v daném případě na výrok zemské odvolací komise pro válečné poškozence, jenž stížností jest brán v odpor, přece jen nutno pohlížeti s jiného hlediska. Výrok ten není náleznem věcného obsahu o pracovní způsobilosti stěžo-

vatele, nýbrž výrokem toliko formálním, odmítajícím odvolání stěžovatelem podané jako opožděné, tedy výrokem, na který úvahy v dřívějších usneseních projevené nepřiléhají.

Takovýto výrok, jímž se straně upírá jisté procesní právo, jest podle své povahy skutečně výrokem, jenž může býti obsahem rozhodnutí v technickém slova smyslu. O tom, že příslušné normy válečným poškozcům možnost odvolání k zemské odvolací komisi přiznati chtěly jako jejich právo, nemůže býti pochybnosti. Jak nařízení č. 224 z r. 1919 v § 9, tak i zákon č. 39 z r. 1922 v § 35, i nařízení č. 181 z r. 1922 v § 6 mluví v tom směru výslovně o právu odvolání. Pochybnost mohla by snad býti jen v tom směru, zdali rozhodování o tomto právu přísluší zemské odvolací komisi, tedy zdali alespoň po této stránce tato komise jest povolána skutečně rozhodnutí vydati.

Nejvyšší správní soud dospěl tu ku kladné odpovědi, uváživ jednak, že tyto komise jsou příslušnými normami výslovně jako odvolací komise označeny, jednak že odvolací instance nutno pokládati za povoleny k rozhodování také o formálních otázkách, pokud nějaký výslovný předpis nestanoví jinak, totiž pokud kompetenci ve věci a kompetenci k řešení otázek formálních (procesních) výslovně nerozlišuje a nepřikazuje orgánům různým. Kompetence odvolacích komisí jest od kompetence zemského úřadu, resp. ministerstva sociální péče v příslušných normách přesně odlišena, nelze v nich však naléztí nijakého podkladu pro názor, že by po formální stránce o odvoláních k zemským odvolacím komisím rozhodovati měl nějaký jiný orgán, než tyto komise samy. Neshledal tedy nejvyšší správní soud závady, aby stížnost podrobil svému věcnému přezkoumání. (Nález nejv. správ. soudu ze dne 17. září 1925, č. 17.204/25.)

K §§ 1 a 31 n. z. Důsledky faktického pojištění. Zemská správa politická v Praze rozhodnutím z 13. června 1923, č. 228.764, potvrzujíc výměr I. stolice, odsoudila zaměstnavatele K. Č. pro přestupek § 31 n. z. k pokutě podle § 67 n. z. a uznala ho povinným k náhradě podpůrného nákladu, který učinila příslušná nemocenská pokladna za Marii S., kterou zaměstnavatel K. Č. při své domácnosti jako služku od 1. července 1921 zaměstnával a ji u nemocenské pokladny teprve 15. prosince 1921, tudíž po uplynutí 3denní zákonné přihlašovací lhůty a po onemocnění k pojištění pro případ nemoci přihlásil. Zároveň uznán zaměstnavatel povinným doplatiti podle § 33 n. z. poj. příspěvky za dobu od 1. července 1921 do 14. prosince 1921. V min. odvolání dovozoval zaměstnavatel, že mezi ním a Marií S. nebylo vůbec sluzebního poměru před 15. prosincem 1921 a tudíž ani přihlašovací povinnosti. Nelze proto mluvit o přihlášce opožděné. Než i kdyby tu byl býval sluzební poměr, nebylo tu povinnosti nemoc. pojištění podle § 1/1 n. z., poněvadž sluzebné v domácnosti v kritické době povinnému nemoc. pojištění nepodléhaly. Ministerstvo soc. péče odvolání vyhovělo a rozhodnutím z 22. listopadu 1924, č. 14.477/IV. sprostilo zaměstnavatele viny i trestu pro přestupek § 31 n. z. a osvobodilo jej od náhrady podpůrného nákladu i nemoc. příspěvků, ježto M. S. jako služka poj. povinnosti nepodléhala. Na stížnost proti tomuto rozhodnutí podanou zrušil nejv. spr. soud rozhodnutí min. soc. péče v příčině náhradní povinnosti pro nezákonnost, vycházející z právního názoru, vysloveného již v nálezech z 6. října 1924, č. 2462/24 a z 30. května 1925, č. 11.057/25 (viz též Soc. Revui, roč. 1925, str. 67 a 425. — Pozn. pis.) a uváživ dále ještě toto: Znění zákona (§§ 31, 32, 33 n. z.) mluví ovšem pro stanovisko min. soc.